

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Spanning op de rode loper

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Spekkies vader

‘Hier is het dus,’ zegt Spekkie enthousiast.

‘Hier komt dat festival!’

Het is vrijdagmiddag na schooltijd. Spekkie heeft Sproet overgehaald om mee te gaan naar een terrein aan de rand van de stad. Vroeger stond er een fabriek, dat kun je zien op foto-borden bij de ingang. Nu staan er nog maar een paar gebouwtjes. Ook liggen er oude treinrails.

‘Ik vind het zó spannend,’ gaat Spekkie door.

‘Ik kan bijna niet wachten tot morgen. Dan kan ik eindelijk mijn vader zien optreden!’

En ze denkt: een paar maanden geleden wist ik nog niet eens wie hij was... Wat is er veel gebeurd, in korte tijd!

Sproet lijkt haar gedachten te raden. ‘Het lijkt me echt zo gaaf om ineens te weten wie je vader is,’ zegt hij.

‘Ja, ik ben superblij natuurlijk!’ Spekkies ogen stralen. En ook al kent Sproet het verhaal inmiddels wel, ze vertelt het gewoon nog een keer. ‘Mijn moeder ontmoette mijn vader

vroeger op een camping. Toen speelde hij ook al gitaar en ze werden verliefd.'

'En toen?' vraagt Sproet. Hij weet hoe fijn Spekkie het vindt om hierover te vertellen.

'En toen raakte ze het briefje met zijn e-mailadres kwijt. En toen...' ze gaat ineens sneller praten, 'toen kon ze hem niet laten weten dat ze zwanger was. En omdat hij nooit lang op dezelfde plek bleef, was hij ook nog eens onvindbaar.'

'Niet leuk,' mompelt Sproet.

Spekkie strikt haar veter. 'Dus toen heeft mijn moeder mij alleen opgevoed. En dat vond ze eigenlijk wel prima.'

'En Nelson was er toch ook vaak?'

Sproet kent hem goed, want Spekkies neef komt vaak langs.

'Door hem komt het dat je altijd wil speuren,' gaat hij door.

'Anders was je misschien wel gitaar gaan spelen.'

'Ik? Nee, joh.' Spekkie grinnikt. 'Speuren past veel beter bij mij. Maar ik vind het wel top dat mijn vader hier komt optreden. Samen met Sara Bo, wauw! Ken je haar liedjes?'

'Ja, ik heb ze weleens gehoord.' Eigenlijk vindt

Sproet haar muziek een beetje saai, maar dat zegt hij maar niet.

Spekkie is nog lang niet uitgepraat. 'Weet je: ik vind het superleuk dat je morgen meegaat.

En Nelson komt natuurlijk ook. En mijn moeder, met een paar vriendinnen.'

'We gaan toch vroeg?' vraagt Sproet.

'Ja, we mogen al om tien uur komen van mijn vader. Dan kunnen we zien hoe alles gaat.

Eerst worden alle instrumenten klaargezet en gaan ze de sound-check doen.' Spekkie

klinkt alsof ze er al veel van weet. 'En...

daarna kunnen we ook Sara Bo ontmoeten!'

'Ik zorg dat ik op tijd bij jou ben,' zegt Sproet.

Sara Bo interesseert hem niet zoveel. Maar wel de vader van Spekkie!

Als ze teruglopen naar hun fiets, komt er een man met een hond aan. 'Zoeken jullie iets?' vraagt hij.

'We kwamen kijken waar morgen het festival is,' zegt Spekkie.

'Hier dus. En reken maar dat het druk zal worden,' zegt de man.

'Waf! Waf-waf!' Zijn hond springt vrolijk om Sproet heen.

‘Max, kom hier,’ zegt zijn baas streng. ‘Max!’
‘Ik vind het niet erg, hoor,’ zegt Sproet. ‘Ik hou van honden.’ Hij pakt een stok op en gooit die weg.

En terwijl Sproet met de hond speelt, vraagt Spekkie aan de man: ‘Woont u hier?’

‘Ja, daar.’ Hij wijst naar een huisje verderop. ‘Ik ben pottenbakker.’

‘Heeft u die ook gemaakt?’ Spekkie wijst naar een paar grote gekleurde vazen die naast het huisje staan.

‘Die zijn van mij, inderdaad. En verder hou ik hier de boel in de gaten,’ gaat de man door.

‘Er lopen hier nog weleens vreemde snuiters rond. Zeker als er een festival is.’
‘Wat doen ze dan?’ vraagt Spekkie nieuwsgierig.

‘Vorige keer ging een man plassen in een van mijn vazen,’ zegt de pottenbakker.
‘Getsie,’ mompelt Spekkie. Toch moet ze stiekem lachen. Dit moet ze zo aan Sproet vertellen!

Als Sproet de volgende dag aanbelt, zit Spekkie nog aan tafel. Naast haar bord liggen twee spekkies.

‘Ga je straks...?’ Sproet had niet verwacht dat Spekkie wil gaan speuren vandaag. Want daarbij eet ze altijd graag een spekkie.

‘Nee, ik neem ze alleen mee omdat ik bij het concert iets wil snoepen,’ legt Spekkie uit.

‘Wil jij ook? We hebben nog meer.’

‘Nee, dank je.’ En dan heeft Sproet alleen nog maar aandacht voor de krant. Op de voorpagina staat een grote foto. *Interview met Roland, de nieuwe gitarist van Juno* staat erbij. ‘Is dat...?’

‘Ja, dat is mijn vader,’ zegt Spekkie. ‘Vind je dat ik op hem lijk?’

‘Best wel. Vooral jullie ogen zijn hetzelfde. En wat heeft hij om zijn nek?’

‘Dat is een amulet,’ legt Spekkie uit. ‘Mijn vader heeft hem altijd om, want die blauwe steen brengt geluk, zegt hij.’

Bijzonder, denkt Sproet. Hij ziet zijn eigen vader niet zo gauw zo’n ketting dragen. Maar die is natuurlijk ook geen muzikant. Hij leest het interview. De vader van Spekkie vertelt dat hij al heel lang gitaar speelt. Sinds kort speelt hij in de band Juno en ze toeren door het hele land.

‘Wat een beroemde vader heb je,’ zegt hij. Spekkie knikt trots. ‘Het is zo fijn dat mijn moeder zijn naam een keer op een poster zag. Daarna is hij al een paar keer bij ons thuis

geweest, zoals je weet. En gisteren gingen we videobellen.'

De telefoon van haar moeder rinkelt, en Spekkie kijkt op het schermpje.

Dan neemt ze snel op.

'Hoi, Nelson. Wat?' Ze luistert met gefronste wenkbrauwen. 'Moet je eerst nog werken?

Je moet echt opschieten! Ik wil zo graag dat je mijn vader ziet optreden!'

